

at hvad der sluger særlig de store ordinære Udgifter, er egentlig ikke den simple lige fremme Soldat, men Officererne opad. Det er f. Ex. Bestemmelserne i Hærløven om, at Lieutenants-Klassen skal afskediges ved det 42de Aar; naar Manden først har bundet nogenlunde Modenhed og Erfaring, afskediger man ham med Pension. Jeg veed ikke, om det er for at skaffe Blods til nye Kræfter og lade de gamle gaa bort med Pension. Kapitainerne afskediger man ved 52 Aars Alderen, og jeg er overbevist om, at den største Del af vore Kapitainer ved 52 Aars Alderen ere kraftige og raske Mænd, der fuldt kunde gjøre Fuldtest i Hæren i en Aar-række efter 52 Aars Alderen. Nu ser jeg, at man, naaget man afskediger Kapitainer ved 52 Aars Alderen, dog ved det Forslag, vi i Dag behandle, vil have dem til Helt. Jeg synes dog, at naar man ikke vil have dem længere end til 52 Aars Alderen, skulde de være i Stand til at følge med deres Kammerater og deres Soldater til Fods. Ser jeg navnlig paa vort Artilleris Udvikling, bemærker jeg, at naar vi komme op i de høiere Kredse, have de høiere Officerer ikke alene 1, men 2, 3, ja flere Heste pr. Mand. Det er af den Slags, der sluger uhyre Udgifter, og jeg tror, at det er paa disse Omraader, der skal gøres Noget, naar vi overhovedet ville tænke os en Indskrænkning i vore Hærsudgifter. Mit Maal og mit Haab med at stemme for, at denne Sag gaar over til anden Behandling og til et Udvalg, er dette, at jeg mener, at der fra dette Udvalg vil fremkomme — jeg tør ikke sige — Plan eller Overflag om, hvordan vort Hærvæsen skal ordnes til en betydelig mindre Sum, det ligger vel over et Udvalgs Opgave; men jeg skal ikke tilbageholde, hvorledes jeg har tænkt mig, at der kunde komme Noget frem. Jeg har tænkt mig, at der for Exempel blev nedsat en Kommission med den Opgave, at udarbejde et Hærløvsforslag indenfor en vis Sum paa Basis af den almindelige Børnepligt. Er den ikke i Stand dertil, saa siger jeg, at hvis den almindelige Børnepligt staar som en Hindring for, at vi overhovedet kunne komme ned i vore militære Udgifter, saa kan jeg maaske gaa med til at tage under Overveielse at gaa bort fra den almindelige Børnepligt (Afbyrdelse). Ja, jeg indrømmer, at den almindelige Børnepligt har staaet og staar for mig meget høit, men er det en afgjort Sag, at vi med den almindelige Børnepligt ikke kunne komme ned i Udgifterne, saa siger jeg, at vi hellere maa give Afkald paa den og komme ind paa en anden Maade at rekrutere Almens Behov paa. (Af-

byrdelse: Udvidelse af Gendarmerne!) Ja jeg tror ikke, de Herrer have Lov til at kaste mig dette i Ansigtet med Hensyn til Gendarmerne. Jeg er overbevist om, at jeg staar her som et danskt Mand og taler af et danskt Hjerter. Jeg taler ikke her af storpolitiske eller mindre politiske Grunde, men af Kjærlighed til mit Fædreland, og naar man taler af Kjærlighed til sit Fædreland, har man ikke Lov til at kaste os en Institution som Gendarmerne i Ansigtet; thi jeg tror nok, at har man nogen Institution, der er forhadet ude omkring blandt Befolkningen, er det Gendarmerne. Jeg vil derfor slutte med det Haab, at det eventuelle Udvalg, som kommer til at behandle disse Sager, som vi her have paa Dagsordenen, vil komme frem med positive Forslag om, hvorledes man tænker sig Forsvaret ordnet for Fremtiden, positive Forslag, der sjøne os Reien til at komme ikke lidt, men meget ned i disse Udgifter, som vi nu yde til vort Forsvarsvæsen. Jeg ser ingen Grund til nogen Fremgang; jeg ser ingen Grund til at fremhjælpe de forskjellige Indtagtskilder, som vort Land ganske vist og ganske sikkert raader over, naar vi skulle vedblive med at kaste ind i dette Alt oplugende Uhyre, hvad de forlange — jeg søger naturligvis til Militærvæsenet. Værede Medlemmer ville forstaa, at naar jeg har taget Ordet i Dag, er det ligefrem af politisk Trang. Jeg har følt mig opfordret til at tale. Jeg er ikke af dem, som tale til dagligt Brug; men vi staa her lige overfor en Sag, med Hensyn til hvilken jeg har seet og seer med Sorg paa, hvorledes den har udviklet sig i en Række af Aar, og jeg har derfor følt det som min Pligt ikke at gaa bort fra første Behandling af denne Sag, uden at have vidnet om mit Syn paa disse Forhold, og derfor har jeg tilladt mig at tage Ordet og indtale mig, som jeg har gjort det. Lad være, at der i Udvalget ikke kommer en enstemmig Indstilling fra Udvalgets Flertal eller fra Oppositionen, det bryder jeg mig ikke om, men lad komme frem det, der væsentlig ligger paa de forskjellige Medlemmers Hjerter med Hensyn til vort Forsvarsvæsen, og jeg er vis paa, at der ogsaa indenfor Udvalget vil fremkomme Standpunkter, som gaa i Retning af en meget betydelig Reduktion i Udgifterne til Forsvarsvæsenet. Hermed skal jeg slutte.

Jagd: Jeg skal kun kortelig bemærke, at jeg tror, at vi Alle paa denne Side her, hvortil jeg hører, ere fuldtændig uenige med den Fremstilling, som den ærede sidste Taler gav af vor sidste Krigshistorie, og af den